

jeg, at det dog endnu bliver nødvendigt at sige nogle Ord. For det Første skal jeg gøre den Bemærkning til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgfreds (Nimestad), at jeg for ramme Alvor indtil det sidste Dieblif holder fast ved den Overbeviisning, at Majoriteten kan komme til at beslutte sig til at gaae den Vej, som fører til et sikkert Resultat. Dernæst skal jeg gøre den Bemærkning, at jeg for min Part ikke har mindste Tvivl om, at, naar Rigsdagen har besluttet at forkaste en forlangt Tillægsbevilling, saa er derved Erstatningsspørgsmaalet afgjort, saa skal Summen erstattes; det har Rigsretten aldeles ikke at dømme om. Det er ikke der, at de Tvivlsmaal, som jeg har berørt, ligge — for mig er der i den Henseende ingen Tvivl —, men netop fordi vi altsaa i dette Dieblif sidde her som Dommere — thi det er os, der dømme, det er os, der sige: den og den Erstatning skal gives — netop derfor siger jeg: dom med Maadeholdenhed, forlang ikke en urimelig Erstatning, hvor den ikke kan findes; thi, hvis man gør det, saa vil der i Tidens Længde og maastee snarere, end man venter det, reise sig Tvivl om vor Billighedsfølelse og om vor Retfærdighedsfølelse. Det er et saadant Dieblif, hvor dette vil erkjendes, jeg fremstiller for de ærede Herrer, det er derfor, jeg siger: værer maadeholdende; og gaaer ikke et Skridt videre end nødvendigt er! Dersom jeg vidste eller troede eller endog blot paa nogen Maade kunde antage, at Rigsretten kunde blande sig i Erstatningsspørgsmaalets Afgjørelse, ja, saa vilde jeg sige: Sagen er anderledes, lad den komme til Afgjørelse, lad Ministeriet faae sine Dommere, hvor det kan retfærdiggjøre sig og saa i den Henseende; men de Dommere, som i denne Henseende skulle retfærdiggjøre det, sidde i dette Dieblif som Dommere her. Derfor skulle disse Dommere, der i Virkeligheden have megen Banskfælg ved at optræde som Dommere, være maadeholdne den første Gang, de fælde en Dom af den Natur. Det er min Betragtningssaa, den har jeg søgt at gøre gjældende under Tillægsbevillingslovens Behandling, og den har jeg atter søgt at gøre gjældende her. Det er muligt, at det ikke vil lykkes mig; men derfor anseer jeg mig ikke

mindre forpligtet til at gøre det eneste praktiske Skridt, som staar bagved en Paastand af den Natur, nemlig at lade min Stemme følge med mit Forslag. Trækker jeg min Stemmegivning tilbage deraf og ikke underkaster mig den Ubehagelighed, der er forbundet med at stemme maastee alene imod, saa viser jeg derved, at der ikke har ligget den dybe Alvor i mit Forslag, som ligger deri. Jeg holder mig fuldt overbevist om, at her, som i alle Forhold i Livet, følger Tilbageslaget med Slaget, og jo mindre vi støde frem i den ene Retning, jo svagere vil Tilbageslaget blive i den anden. Man paakalder Befolkningen, man siger: Befolkningen vil drive os fremad; men, dersom det skulde hælde sig, at vi vare gaaede letfindigt frem i en Retning, saa vil Befolkningen netop drive os tilbage, og Intet vil i højere Grad give os Anseelse hos Befolkningen end netop Maadehold; thi det er ved Maadehold, at man behersker Befolkningen. Det er saaledes min Overbeviisning, og den troer jeg nu ligger klart for Dagen, at jeg vil en Rigsretsaction — og jeg vilde ansee det umuligt for den nuværende Rigsdag at opgive den, fordi den derved vilde opgive sig selv —, men jeg vil den kun, jeg vil kun stemme for den i det Dieblif, den bliver indenfor en passende snever Begrændsning, fordi jeg ogsaa er overbevist om, at Rigsdagen opgiver sig selv ved til Gjenstand for Erstatningskrav at gøre en Række Summer, som dog ikke praktisk komme til at betyde Noget — thi vi vide, at vi ikke faae dem — og hvis Natur, Oprindelse og Bestemmelse i en senere Tid vil blive underkastet megen Tvivl. Vi maae vel lægge Mærke til, at der til disse Summer knytter sig den for os saa vigtige Politik, Neutralitetspolitikken, og at man vil sige: den Hæftighed, hvormed man har forfulgt ogsaa denne Side af Sagen, er hovedsagelig begrundet i, at Neutraliteten tynger paa os; men vi kunne meget for let komme til at faae Neutraliteten løst fra vore Skuldre. Naar man siger: Man har opstillet disse Tropper og denne Bevæbning, fordi man vilde bruge dem imod vor Forfatning, saa maa man vel lægge Mærke til, at de, der vilde bruge Magten imod vor Forfatning, de ville